

POSTANOWIENIE

Dnia 28 kwietnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu w dniu 28 kwietnia 2023 r.,
w sprawie **A. K.** skazanej za czyn z art. 35 ust. 1a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997
roku o ochronie zwierząt i in.

i **J. K.** skazanego za czyn z art. 35 ust. 1a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o
ochronie zwierząt

z urzędu kwestii dopuszczalności kasacji obrońców skazanych
od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 13 grudnia 2021 r., sygn. akt V Ka 703/20

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi
z dnia 12 grudnia 2019 r., sygn. akt IV K 12/19

na podstawie art. 531 § 1 k.p.k.

postanowił

- 1. pozostawić kasację bez rozpoznania;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skazanych w częściach na nich przypadających.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 grudnia 2019 r., sygn. akt IV K 12/19, Sąd Rejonowy
dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi:

w punkcie 1 - uznał **A. K.** i **J. K.** za winnych popełnienia czynu wyczerpującego
dyspozycję z art. 35 ust. 1a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt i
za to na podstawie art. 35 ust. 1 w zw. z ust. 1a ww. ustawy wymierzył im kary po
10 miesięcy pozbawienia wolności;

- w punkcie 2 – uznał A. K. za winną popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu wymierzył jej karę ośmiu miesięcy pozbawienia wolności;
- w punkcie 3 – na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec oskarżonej A. K. w punkcie 1 i 2 wymierzył jej karę łączną roku pozbawienia wolności;
- w punkcie 4 – na podstawie art. 69 § 1 k.k., art. 70 § 1 k.k., art. 73 § 1 k.k. wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonej A. K. oraz orzeczonej wobec oskarżonego J. K. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby, oddając ich w tym czasie pod dozór kuratora sądowego;
- w punkcie 5 – na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonych kary grzywny w wymiarze po 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 zł.

Wyrok zawiera również rozstrzygnięcia w przedmiocie przepadku (art. 35 ust. 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt), zakazu posiadania psów na okres 4 lat (art. 35 ust. 3a, 4b, 38a ust. 1 ww. ustawy), nawiązki (art. 35 ust. 5 tej ustawy), obowiązku naprawienia szkody (art. 46 § 1 k.k.) oraz w przedmiocie kosztów procesu.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej od powyższego wyroku przez obrońcę oskarżonych Sąd Okręgowy w Łodzi, wyrokiem z dnia 13 grudnia 2021 r., sygn. akt V Ka 703/20, utrzymał zaskarżony wyrok w mocy i orzekł o kosztach procesu.

Od powyższego wyroku obrońcy skazanych wywiedli kasację, w której podnieśli zarzuty rażącego naruszenia prawa, tj. art. 35 ust.1a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt oraz art. 286 § 1 k.k.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniesli o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonych od zarzucanych czynów.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońców skazanych jest niedopuszczalna z mocy ustawy. Zgodnie z treścią art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Powyższe ograniczenie nie dotyczy jedynie kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.) oraz kasacji wywiedzionej przez jeden z podmiotów wymienionych w art. 521 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 2 k.p.k.). W przedmiotowej sprawie zaś J. K. i A. K. zostali skazani na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania oraz kary grzywny. W kasacji wniesionej przez obrońców nie podniesiono przy tym zarzutów wskazujących na dotknięcie zaskarżonego wyroku uchybieniem określonym w art. 439 § 1 k.p.k. Powyższe oznacza, że wywiedziony w przedmiotowej sprawie nadzwyczajny środek zaskarżenia jest niedopuszczalny z mocy ustawy. Bez wątpienia okoliczność ta powinna zostać dostrzeżona już przez prezesa sądu odwoławczego i skutkować odmową przyjęcia ww. środka w oparciu o treść art. 530 § 2 k.p.k. Skoro jednak tak się nie stało, Sąd Najwyższy, zgodnie z treścią art. 531 § 1 k.p.k., zobowiązany był pozostawić kasację bez rozpoznania.

O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 637 § 1 k.p.k. w zw. z art. 636 § 2 k.p.k.

Kierując się powyższą argumentacją, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

